

[Arne Christiansen.]

man måtte få indtryk af savnedes, når man tænker tilbage på det oprindelige udkast.

Med hensyn til, hvad loven vil koste, ja, så har hr. Camre jo allerede nævnt nogle detailtal. Dét synes jeg det bør påskønnes, at ministeren har ladet foretage denne opstilling, som jo ender med offentlige administrative udgifter på mellem 60 og 70 mill. kr. Jeg vil dog mene, at tallet sikkert er sat for lavt. Jeg har konstateret, at man som typisk område har taget et jysk amt, Vejle amt, hvor jeg har haft lejlighed til at se lidt på de lokale vurderinger og de lokale forhold, og hvis man ganger dem op på landsbasis og tager hovedstadsområdet med ind, skal man nok regne med, at det er meget konservative tal, man har ansat administrative udgifter til.

Jeg vil gerne spørge, om økonomi- og budgetministeren har accepteret denne udgift, for jeg har forstået, at i fremtiden er det en forudsætning for en lovs gennemførelse. Og hvad vigtigere er, jeg vil også gerne spørge, om man har gjort sig tanker om, hvad det vil koste erhvervslivet, hvordan loven vil påvirke konkurrenceevnen og dermed produktion, afsætning og i sidste instans samfundsøkonomien. Hvis man har det, kan jeg ikke forstå, at man på forhånd afstår fra et system som det svenske, der jo siden 1969 har opereret med overgangsordninger, begyndende med tilskud på 25 pct. til virksomhederne og siden — på grund af den stigende arbejdsløshed under hr. Palmes regering — er kommet op på at yde 75 pct. til en række virksomheder. Jeg har dog noteret, at der i bemærkningerne står, at man ikke foreløbig vil følge det svenske eksempel. Det betyder måske: senere, men det kan være farligt, for øgede omkostninger kan true mange virksomheder, og her vil det så gælde, at det jo er for sent at kaste brønden til, når barnet er druknet. Principielt er jeg, hvad jeg også har givet udtryk for tidligere fra denne talerstol, enig med ministeren om, at den, der forurener, skal betale, men det betyder ikke, at man kan ignorere overgangsordninger.

Jeg skal herefter til slut vende mig til miljølovens administration. Jeg vil gerne først takke ministeren, fordi et udtalt ønske fra erhvervslivet og fra en række ordførere i denne sal er imødekommet med etablerin-

gen af et uafhængigt miljøankenævn. Dets sammensætning og beføjelser giver efter min opfattelse ingen anledning til bemærkninger, hvorimod der nok under udvalgsarbejdet bør ses nærmere på, om § 76 indeholder alle paragraffer dækkende afgørelser, der kan påklages.

Om lovens administration i øvrigt vil jeg sige, at mens mangt og meget i loven jo peger fremad og bryder med traditionel opfattelse og lovgivning, så er administrationsparagrafferne efter min opfattelse nærmest trivielle, og de før nævnte administrationsomkostninger, herunder tidsberegningen af sagsbehandling, bør ses i lyset af denne betragtning.

Hvorfor ikke bruge lejligheden til at skabe et rationelt og funktionelt administrationsapparat, nu da samme minister alligevel står med to helt nye love, to omfattende love, miljølov og levnedsmiddellov, som jo er til behandling i dette ting. Vi er nogle stykker inden for venstre, der som ministeren har brugt den forløbne tid til at se på forslaget og specielt denne del af det, og vi er kommet til den opfattelse, at da perspektivplanen advarer mod den offentlige stigningstakt, bør vidtgående reformer som miljø- og levnedsmiddelloven af økonomiske hensyn, men også af hensyn til opgavernes hurtige løsning, bryde med traditionelle administrative lovgivningsprincipper, så der opnås en forenkling f. eks. med hensyn til ansvarsfordeling og kompetence. Det vil kunne gøres uden at ændre et komma i lovens målsætningsparagraf, uden at ændre på den politiske indflydelse på afgørelserne, snarere tværtimod. Nedfælder man den forestående administration i et organisations-skema — og jeg vil godt komme med et lille hjertesuk her: det ville være rart, hvis man både her og ved levnedsmiddellovgivning og andre lovforslag fik forslaget ledsaget af skemaer, af grafiske fremstillinger, jeg tror det ville hjælpe meget på det forberedende arbejde, på udvalgsarbejdet — så ville man komme til 9 kasser og 12 instanser, hvor en sag eventuelt skal igennem.

En sikrere arbejdsgang, der garanterer politisk og sagkyndig behandling og hurtigere behandling og under alle omstændigheder en billigere behandling, vil man kunne opnå ved at gennemføre et system, der kun har 4 instanser, og det er vor hensigt at tage